

—Què li falta a Santa Eulàlia per ser un poble «ideal»?

—En aquests moments silenci (ho diu amb rotunditat, sense cap mena de dubte). Potser més atenció a la cultura... però tenint present que és tan a prop de Barcelona, doncs encara.

—Com s'ha potenciat la cultura? Hi ha hagut més facilitats en unes èpoques que en unes altres?

—Mira, jo havia vingut als anys cinquanta a fer una conferència sobre la literatura catalana... Tenint present que llavors era un poble que deuria tenir uns mil habitants, i assistien a les conferències trenta o quaranta persones, això per mi té molta importància.

Aleshores també s'havia fet una emissora de ràdio, que van fer plegar per qüestions legals. Tot això vol dir que hi havia un interès. Hi havia proporcionalment molta gent que estudiava, en comparació amb altres pobles. Aquest fet penso que va ser un dels fonaments perquè, anys més tard, sortís la idea de fer una escola de segon ensenyament.

—Actualment també hi ha molt desarrelament per part de la gent que viu a les urbanitzacions i que es tanca a casa seva.

—Sí, penso que aquest és un problema de tots els pobles que tenen urbanitzacions. La urbanització és un clos tancat, la gent fa la seva vida i no s'integra al poble. Abans hi havia un punt de confluència que era l'església, el casal... després, amb una major dispersió d'idees, això s'ha fet més difícil i deu faltar un lloc per concórrer tota la gent que ha anat venint a instal·lar-se.

Per exemple, una dificultat és el poblament dispers, no hi ha un nucli per anar a fer la tertúlia. Falta, potser, un centre cívic. Però també hi ha una part de gent que no vol integrar-se i volen ser diferents del poble.

* * * *

—Quins records guarda de la direcció de l'Escola la Vall del Tenes?

—Jo vaig acceptar venir a l'escola perquè els plantejaments que em van fer eren els que jo pensava. Tendia a fer una escola de qualitat seguint la línia pedagògica tradicional de Catalunya, basant-se en el tracte lliure i personal entre professors i alumnes, una preocupació per la feina ben feta i sobretot la catalanitat de llengua i d'esperit. Això mentre jo hi vaig ser —durant vuit anys— vaig procurar-ho fer amb més o menys encert, ja no sóc jo qui ho ha de jutjar. Potser el problema que ha impedit aconseguir-ho més intensament és que ha crescut massa i massa de pressa.

Mentre jo hi vaig ser com a director, a final de curs arribava a conèixer de cara, de nom i d'història tots els alumnes de l'escola, si no passaven gaire de tres-cents. Per això jo hauria estat partidari de limitar les places... en tot cas fer-ne una altra, per poder conservar aquest contacte humà.

—Des del primer curs de l'escola ja va ser-ne el director, oi?

—Sí. El primer any, el curs 80-81, no havien acabat l'escola i encara no hi havia mobles. Així que vam començar el 13 d'octubre amb taules d'aquelles de Festa